

Es comentaris favorables i contraris al discurs de **Felip VI** (V a Aragó i Catalunya), tenen en comú *el facilisme*. Se simula analitzar per quedar bé davant d'audiències convençudes. Queden pocs serrells per tractar després de tant filosofet lapidant obvietats. Tant és si són pro o antimonàrquics: són avorrits per previsibles. Cadascú demana per als seus. Ha estat un recital barroc de trivialitats. I ara vinc jo, i ho empitjoro. Moments que provoquen irritació i/o vergonya aliena, que hauríem d'evitar en la pròxima coronació, presa de possessió d'un president de la República, o enterrament. Vegem-ho: -Que **Mas** faci declaracions quan mor un expresident o coronen un

Al contraatac

Xavier Sardà

El despatx del Rei

rei. Se li ha de proposar amb tacte i sense que se senti ofès. És evident que no se li pot dir que a ulls d'alguns resulta megaloprovíncia i risible. Potser és aconsellable dir-li que generalment aquests esdeveniments li treuen protagonisme al president i és millor esperar un parell de dies. Si s'irrita se li dona un antiàcid. Sent tan acusada la tendència que té a expressar-se en aquests esdeveniments, **Mas** podria patir un trauma notabilíssim en cas d'independència. ¿Quins esdeveniments catalans li permetrien aquest protagonisme? ¿L'aniversari de **Junqueras**?... Bé, en realitat tindria la inauguració d'un algun megacasino, que sempre resulta cosmopolita. -Que el Rei utilitzi el mateix des-

patx que el seu pare amb el mateix mobiliari, amb les mateixes prestatgeries, i amb un quadro de rei al fons, resulta decebedor. Hi ha ofertes sensacionals de mobles de despatx amb un disseny modernet i a preus molt assequibles.

El decorat plató

Si el Rei ens parla d'un nou regnat ens hauria d'haver sorprès amb un decorat plató diferent. Després ja es veurà si és més o menys un rei del seu temps i tota la punyeta, però la taula ratllada i aquelles prestatgeries de notari ranci ja cansen. Ja sé que no poden ser mobles d'Ikea per allò de la república independent de casa teva i perquè s'han de muntar. -Que el primer viatge del Monar-

ca sigui al Vaticà és més que discutible. A la Monarquia se la critica pel component irracional de la cosa hereditària. Doncs iapa!, van i decideixen que el primer viatge expiatori sigui al país regentat pel vicari de Déu a la Terra. No queda gaire cartesià. Es tracta més aviat d'una sobredosi genéticoesotèrica. Ja sé que el Papa cau bé, però... ¿és necessari? Si els agraden els països petits tenen Mònaco o Luxemburg. iNo, Luxemburg no, que fa molt **Urdangarin!**

Després, el ritual del besamans al Palau Reial. ¿No s'hauria pogut evitar? Van haver de descansar una estona de pur mal al canell. Tres mil. Que els saludin a tots a l'estil *Club de la Comedia*: «Sóc el Rei... de copes. ¡A beeeeu!» (rialles). ≡

«El deliri del 'boig' té més color que el del polític»

RICARD CUGAT

Algú va dir que la bogeria és l'única reacció sana davant d'una societat malalta. Hi estaria d'acord en part José Manuel Vara (Badalona, 1965), que va arribar a ser auxiliar psiquiàtric per un camí imprevist i a través dels pacients ha descobert un filó de pura d'humanitat.

-Jo havia deixat la carrera de Psicologia a cinquè, a falta de dues assignatures, i em vaig posar a treballar per necessitats familiars. Vaig estar sis anys en una fàbrica de pastilles de mantega industrial, fins que el 1996 va tancar quan encara no tancava ningú.

-Un senyal del que vindria després.

-Doncs vaig anar a parar a la construcció. Com a especialista en pladur, vaig treballar

al Museu d'Història de Catalunya, vaig participar en la instal·lació de l'hàbitat dels dràgons de Komodo del Zoo i vaig ser un dels pocs obrers catalans en l'edificació de l'Hotel W, amb unes condicions laborals realment infernals. Però va esclatar la bombolla i el 2009 em vaig quedar a l'atur, amb dos fills.

-Una situació que han viscut massa ciutadans.

-Durant un any i mig vaig cobrar la prestació. I mentrestant em vaig apuntar a un curs d'auxiliar de psiquiatria del IMPO. Em va tocar fer pràctiques amb esquizofrènics en un centre de dia de Sant Roc, a Badalona. Allà el cervell em va fer un gir de 180 graus.

-¿Per repescar la seva antiga vocació?

José Manuel Vara

Treballant amb pacients psiquiàtrics va descobrir un filó d'humanitat que havia perdut en temps de tenebra laboral.

PER NÚRIA NAVARRO

-Per redescobrir l'emoció a través dels altres. Després d'aquelles pràctiques, em va sortir una supència a Sant Joan de Déu, abans conegut com a Sant Boi. Em vaig centrar en els discapacitats psíquics amb trastorns de conducta. Gent que s'autolesiona, que no té autonomia, però que t'abraça i et pregunta: «¿Tu ets d'ells o de nosaltres?». Vaig veure que darrere d'un caos personal sempre hi ha alguna cosa molt valuosa.

-¿Algun cas que recordi?

-Tants! Però em va cridar l'atenció el d'un home amb un diagnòstic complex que es comunicava amb la mirada. Se l'havia de protegir molt perquè es menjava la cel·lulosa del bolquer, però en els bons moments cantava temes de Pajares i d'Esteso.

-De Sant Boi ha passat a tutelar pacients.

-Exacte. Estic en una fundació que porta casos de tutela de persones derivades de serveis socials, d'unitats d'aguts i de jutjats. A Catalunya hi ha més de 5.000 tutel·les de malalts mentals, i nosaltres supervisem les vides de 30.

-¿Diria que hi ha més bojos fora que dins?

-N'hi ha més fora i de més perillosos. iGirar l'esquena a la realitat és una bogeria! Però a mi els que em desencoratgen són els normals que estigmatitzen l'altre. Hi ha usuaris que viuen en pisos tutelats, així que quan s'hi instal·len solem demanar comprensió als veïns, i sempre hi ha qui et diu que només vol viure entre normals. ¿Defineixi'm normal, a veure? Potser si aquest normal anés al psiquiatre, sortiria medicat. No estem acostumats a la diferència.

-¿Per això ha fet un pas més?

-Fa un any vaig impulsar el col·lectiu El Club de la Lluceja Emocional. Fem xous de petit format en llocs com un forn o un club social de malalts mentals o de jubilats. L'objectiu és emocionar, fer que els cabells es posin de punta amb temes com el càncer, els conflictes de parella, la bogeria. Si t'emociones, et tornes humà i pots entendre.

-No s'acaba aquí la cosa, ¿oi que no?

-¿Es refereix a Neurótika Books? És una editorial underground i de lliure difusió a internet que aposta per la bogeria com una alternativa a un sistema alienador, desintegrador, traumàtic. Reuneix escrits de gent que ha passat per alguna esfera del món psiquiàtric. ¿Sap? El deliri d'un boig té més color que el d'un polític, que és negre completament. ≡